

de dieren te gewinnen aan kleine aardwormen, en aan meelwormen. Kikkers en padden nemen zonder complimenten alle aardwormen en gladde rupsen.

Wie in zijn woning bezocht wordt door kakkerlakken (te vangen in een natten zak met suiker) vindt in het natte terrarium steeds gewillige afnemers van de vangst.

Midden in den zomer kan een stukje rauw vleesch, dat buiten spoedig bezet is met vliegenmaden, aan een draadje in 't terrarium worden opgehangen, de uitkomende vliegen vormen dan een gewild voer.

Van de uitheemsche hagedissen is de groote groene hagedis, het goedkoopst en het gemakkelijkst te krijgen; twee paartjes van deze dieren vullen een aquarium, een paar hazelwormen en een heel klein ringslangetje kunnen er bij; ook nog twee flinke duinhagedissen. Geen jongen of veenhagedissen, die worden smakelijk opgepeuzeld.

Een volgenden keer meer over de bewoners.

E. HEIMANS.

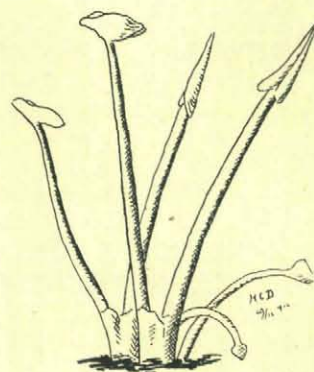

DOTTERBLOEMEN.

Ieder, die wat om planten geeft, zal er wel een of meer, misschien ook wel een geheele groep kennen, die hem meer aantrekken van de overige en die hij zijn lievelingsplanten noemt. Te verwonderen is dit, waar Flora 't eene harer kinderen met een zooveel sierlijker en kleuriger kleed bedeeft, dan 't andere, aan 't eerste de heerlijkste geuren en de zoetste nektar geeft en aan het tweede.... niets van dat alles. Welk beginnend natuurliefhebber voelt zich niet 't eerst aangetrokken tot de orchideeën, met haar rijke kleuren en vormen? Doch laten we Natuur niet van onrechtvaardigheid beschuldigen; al schijnt 't ons vaak, toe, dat ze de

eene harer kweekelingen beter bedeeft dan de andere, we weten, dat in werkelijkheid voor alle even goed gezorgd is.

Tot de wat uiterlijk betreft misdeelden, behoeven we de plant, welker naam boven dit stukje staat, zeker niet te rekenen. Doch dit is niet de eenige reden, waarom ze zich een tijdlang in mijn gunst heeft verheugd. Ik zal u vertellen, hoe dat dan wel gekomen is.

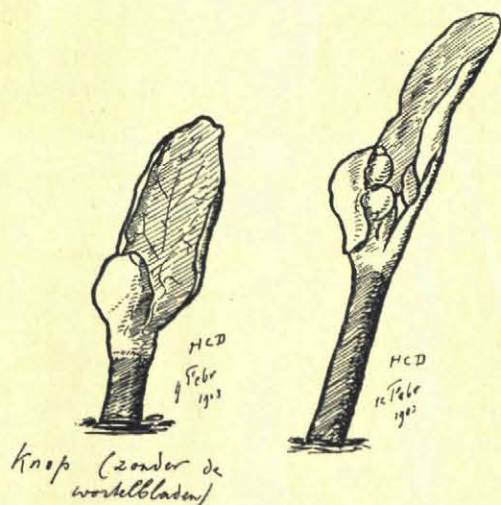
Mijn geschiedenis begint nu juist niet in een mooien tijd van het jaar, namelijk in de Kerstvacantie, in de dagen, dat regen en wind wedijveren, om 't buiten zoo onaangenaam mogelijk te maken. Toch, al rust de natuur, is 't ook dan nog wel de moeite waard, eens op excursie te gaan, als 't weer het toelaat. Zoo hadden wij in de Kerstvacantie nog eens een bezoek gebracht aan Haarlem en hoewel 't uitstapje met regen eindigde, is de dag voor ons toch in 't geheel niet verloren geweest; want o.a. was 't op dit tochtje, dat mijn aandacht bijzonder werd getrokken door de Dotterbloem. Er staan er een groot aantal langs de boorden van een boschbeekje, dat door den Aardenhout stroomt. Nu dit is niets bijzonders, want vlak bij Amsterdam, in de landen langs den Amstelveenschenweg groeien ze in nog veel grooter aantal, doch 't trok onze aandacht, dat ze hier zoo verbazend sterk ontwikkeld waren en hoewel 't toch nog pas in 't begin van den winter was, reeds verscheiden bladen gevormd hadden. Dat laatste verwonderde ons eigenlijk niet zoo erg, want de planten stonden goed beschut en we wisten wel, dat de Dotterbloem een echte ongeduld is, die, zoodra 't weer maar een beetje zacht is in den winter, dadelijk van de gelegenheid ge-

bruikt maakt, om snel een aantal bladen omhoog te zenden en de bladeren te ontvouwen. Jammer genoeg hadden we geen planten-bussen bij ons en we besloten dan ook, spoedig eens terug te komen, om een flink exemplaar uit te steken.

Voorloopig echter stelden we ons tevreden met een Amsterdamsche plant. 't Kostte heel wat moeite er een te vinden, want op de vlakke, onbeschutte landen waren ze nog lang zoo ver niet als in Haarlem, maar toch ontdekten we er tenslotte een paar aan de oude rottende bladeren van het vorige jaar. Hoe ze eruit zag, ziet ge 't best op de teekening,

de wortelstok had wel iets van die van een orchidee in den zomer. De caltha werd in een bloempot gezet, waarvan tevoren 't gaatje was dichtgelakt,

om 't wegloopen van 't water te beletten, want van vochtigheid houdt de Dotterbloem, ze is een echte moerasplant.

Op een beschut plekje gezet, begon ze zich nu al spoedig verbazend te ontwikkelen. 't Was een lust te zien, hoe de eene bladpiek na de andere opsteeg uit 't midden der rozet, snel omhoog groeide en 't groote, glanzige, donkergroene blad ontrolde. Nog geen maand was er verlopen of er vertoonde zich een dikke, groene knobbel onderaan, die van buiten bleek te bestaan uit een blad, dat weer een ander blad omsloot, en hierin vier bloemknopjes. Tegelijkertijd verspreidde zich uit 't ontspruitingspunt een aangename, zoete geur, die aan kokosnoot deed denken. Zooals wel uit de bijgevoegde teekeningen en de daarbij geschreven datums blijkt, ontwikkelde zich ook de bloemstengel snel en alles ging dus uitstekend, wat zeker onder meer voor een groot deel te danken was aan 't mooie zonnige weer.

Zoo gaf ook de eerste dag van Lentemaand ons een wolkeloozen hemel en 't is dan ook geen wonder dat we dien dag nogmaals een bezoek aan de bloemenstad brachten. Zelden hebben we een gelukkiger en beter geslaagd tochtje gedaan dan toen. Overal klonk uit 't lage hout 't gekweel van 't roodborstje, de lokroep van de koolmees, de krachtige slag van de vink, de fluittonen van de zanglijster. In de duinen jubelden de kuifleeuwerikken, en bouwman-netjes, pas uit 't Zuiden terug, liepen tsjilpend en nuffig met 't lange staartje wippend rond. Aan alles was te zien, dat de winter voorbij was, dat de lente zijn plaats had ingenomen. Met bussen, propvol met wortelstokken en bollen van de mooiste lenteplanten, keerden we 's avonds terug,

Natuurlijk gingen we ook naar 't beekje in den Aardenhout. Wat waren de Dotterbloemen daar opgeschoten, 't waren echte reuzenexemplaren, vol

groote, dikke, nog groene bloemknoppen. Slechts met moeite kon ik een middelmatig exemplaar, met een vijftigtal bloemknoppen, in mijn bus krijgen, die toch reeds aardig vol was.

Thuis kreeg de plant een eereplaats in een groote sierpot, waarin ze zich uitstekend hield. De knoppen zwollen, werden geel en terwijl ik dit schrijf, drie weken later, staat mijn Dotterbloem voor mij op tafel, prijkkende met een schat van groote bloemen, wier in 't zónlicht schitterend oranje gele kelken prachtig afsteken tegen 't donkergroen der glanzige bladeren. Een groote tuinhommel, die zoo juist druk zoemende door 't open venster binnenvloog — ik schrok er bepaald van, toen ik opeens dat vreemde geluid zoo vlak bij mij hoorde — doet zich te goed aan den honig, doch moet daarvoor ook toelaten, dat hij geheel met geel stuifmeel bepoederd wordt. Den honig kunt ge duidelijk zien zitten aan den voet der stampers, als ge de meeldraden en 't bloemdek verwijderd, en proeven kunt ge hem ook! We zien dan meteen, dat 't bloemdek slechts uit een krans van vijf, soms zes, een enkele maal zelfs 7 of 8 dooiergele bladen bestaat. De meeldraden zullen we maar niet gaan tellen, ge ziet zoo wel reeds, dat hun aantal de honderd overtreft. De mooie bladeren, die veel op die van het speenkruid lijken, doch regelmatig gekarteld zijn, staan op vrij dikke, als de plant ouder wordt, holle stelen, die alle uit één punt ontspringen, waaruit ook de bloemstengel oprijst, die onderaan zeer dik is. Hij is zeer regel-

matig vertakt, telkens in tweeën en bij elke vertakking zit weer een blad, de onderste lang gesteld, de bovenste bijna zittend.

Als ge de Dotterbloemen eens goed bewonderen wilt, Amsterdamsche lezer, breng dan op een zonnigen dag in April eens een bezoek aan den Amstel-veenschen weg. Op dezelfde dagen, dat een groot deel van de Amsterdammers door de trein naar Haarlems bloembollen velden wordt gevoerd, stroomt een ander deel naar de landen langs den Amstel-veenschen weg, die dan door de ontelbare Dotterbloemen zoo geel gekleurd worden, dat ze hier en daar veel van een koolzaad- of lupineveld hebben, vooral aan de zijde van de Schinkel. Honderden jongens en meisjes halen daar een rijken bloemen oogst binnen, en tegen vier uur keeren ze, beladen met groote, goudgele ruikers — ik vind ze mooier dan een ruiker narcissen — terug naar de stad. 't Is een vroolijk gezicht, die zonnige, gouden velden, bezaaid met plukkende kinderen, wier vroolijk ge-roep zich vermengt met het onafgebroken gejubel der leeuw-rikken hoog in de lucht, en al worden er ook duizenden Dotterbloemen geplukt, er blijven er altijd nog tienduizenden over. Alleen is 't jammer, dat ge er later in 't Vondelpark zoo-veel van terug vindt, vertrapt op den grond liggend; daar zijn de bloemen te mooi voor.

Is 't wonder, dat verscheiden mijner kennissen, wien ik mijn Dotterbloem liet zien, zich er over verbaasden, dat in Nederland zulke mooie planten in 't wild voorkomen? En hoe mooi zouden de vijvers in parken eruit zien, als ze omzoomd werden door Dotterbloemen. Ze zijn zoo uiterst gewillig en bloeien vaak zelfs twee maal in 't jaar.

Maart 1903.

H. C. DELSMAN JR.

VAN BUITENSLANDS.

EENDEN EN MOSSELS.

In Aflevering X van het vorige deel is door den heer Mansholt te Westpolder een bijzonder merkwaardig geval vermeld, en door een foto geïllustreerd, van een zaagbekeend, die door een mossel ongelukkig aan zijn eind kwam.

Onze lezers herinneren zich de oorzaak, de eend die den mossel wilde oppeuzelen was niet vlug genoeg geweest, de mossel sloot zijn schelpen en nog met zooveel kracht, dat de snavel van den vogel er tusschen beklemd raakte; de „pech-vogel” zou van honger hebben moeten sterven.

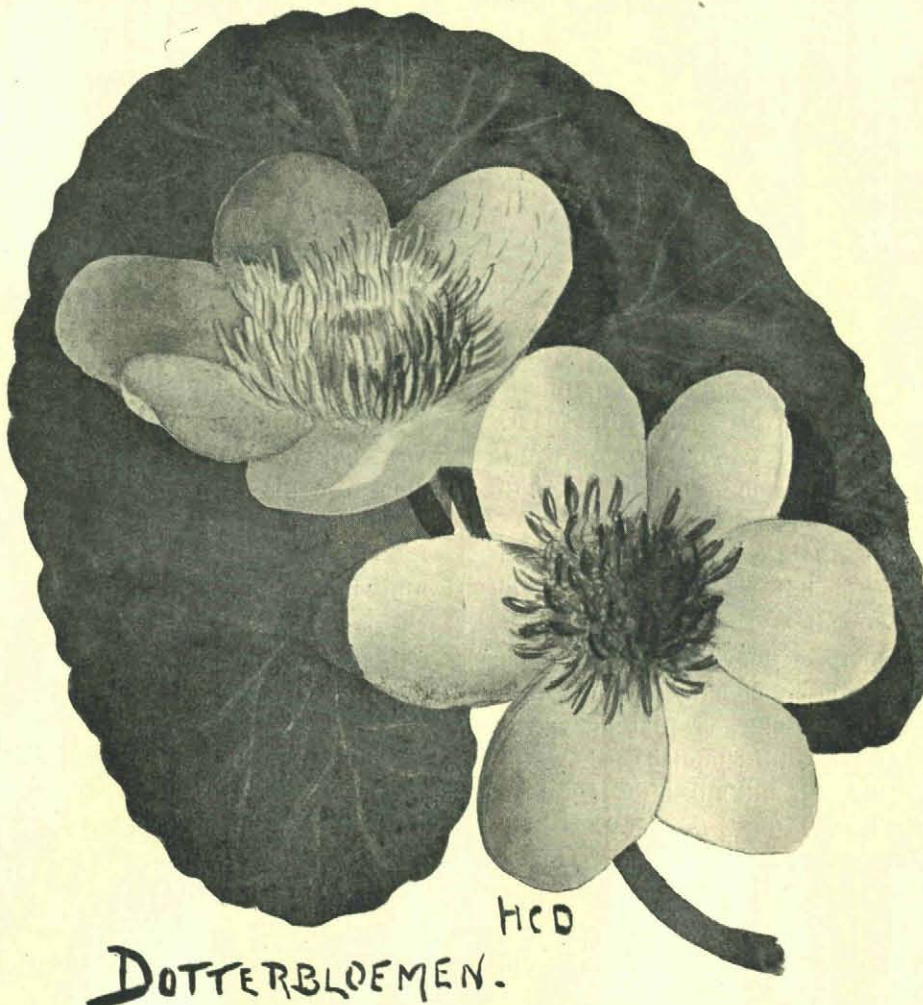
Dit voorval blijkt niet op zichzelf te staan, ofschoon het buitengewoon zeldzaam schijnt te wezen; althans het is waargenomen bij eider-eenden, de bekende vogels die het beroemde eiderdons leveren en die 's winters ook wel op onze kusten worden aangetroffen.

W. J. Long, een Canadees, op 't

oogenblik wel de meest beroemde levende-natuur-beschrijver, geeft er een waarneming over, die nog in ander opzicht buitengewoon belangrijk is en die wij, in aansluiting met de bovengenoemde mededeeling in *D. L. N.* hier overnemen.

Wij zullen ons met Long in verbinding stellen, evenals met Kearton en alvast met Long de rubriek inleiden die wij op bladz. 11 aankondigen. Onze lezers weten dan meteen voor goed wat wij bedoelen.

„Vroeg in de lente zag ik eens in een zoetwatermeer op het eiland Nantucket twee eider-eenden zwemmen. De scherpkijsende vogelkundigen zullen

DOTTERBLOEMEN.